
három vers

URBÁN JÁNOS

HALÁSZOK NAPJA

Merül a háló,
a megtérések foglya
tartja hullámverés idején,
s lassan folyóba merül az éj.

A titkok hínárja
igaztalan türelemre int.
Kiáltasz. Szétfolyik a hang:
a csönd ércéből kiolvad a harag.

Fenn, a ködökkel
lengnek a részeg csillagok,
az évszakok ritmusra úsznak,
s a történelem tavaszt kutat. —

A föld vizének
tükörképén a domb, a lomb
a köznapi szó tiszta ünnepe,
az ágak színeiben szenvedély
s a végbúcsú hálóján reng a tél.

RÉVNÉL

Örvénylésre
evezett,
holdvilággal
elveszett.

Révészálom,
kompkötél,
napról vizen
földig ér.

Darázsdongás,
hajókürt,
komor időnk
kompra ült.

Felkelő nap
fényt kötött
ébredező
rév fölött.

Verdes a szél
égtelen,
fényesedik
két szemem.

Látomás leng?
Értelem:
csönd, virradás
véremen.

MOZDULATOD ÓRE

Hazatértél,
hullik a hó,
őszinteség
tűzaltató.

Megpihennél
földdel, éggel,
összeomlás
ne beszéljen.

Visszatértél,
ma még itt vagy,
arcuk örök,
nem ők hívtak.

Mégis jöttél,
sírni egy szót,
anyád, apád
szép tanítók.

Búval, dallal
hulló hóban,
gyászkeretes
rím a szóban.

Szóban, rímben,
hívás nélkül
magad maradsz
itt emlékül. —

Hazatértél?
Kikhez, mihez?
Mozdulatod
őre ki lesz?

Ismeretlen
ismerősöd
angyal lehet,
vagy az ördög.

Igy is, úgy is
rád köszönhet,
csak ők többet
nem köszönnek.

Csak a folyónk
marad örök,
gyermektested
benne fürdött.

Megfüröszött
bajtól, vértől;
szívem védj meg
az örökléttől.